

Světlo svítí ve tmě

„ten lid, ti, již chodí ve tmě, uvidí veliké světlo, a sedící v zemi stínu smrti - nad nimi se světlo zaskví.“ (Iz 9,2¹)

Světlo bylo stvořeno jako první, hned po stvoření nebe a země. Od té doby se na zemi střídá den a noc. Člověk žije ve dne, v noci by měl odpočívat a spát (pokud nemusí pracovat). O slunci se říká, že je životodárné, protože díky němu rostou a zrají plodiny, které člověk potřebuje k životu a celý přírodní koloběh je na slunci závislý. Sluneční světlo je opravdu nepostradatelné pro život na zemi. Bůh viděl, že světlo je dobré (Gn 1,4), protože je životodárné a podporuje život.

Veliké světlo, o němž píše prorok Izajáš (Iz 9,1(2)) není ovšem sluneční ani jiný fyzický zdroj světla. Jde o prorocké slovo, které se poprvé naplnilo, když Ježíš začal veřejně hlásat evangelium (Mt 4,16-17a²). Ježíšovo kázání bylo tehdy tím velikým světlem pro všechny, protože evangelium, které kázal je o naději pro všechny lidi na trvalý život bez umírání, bez válek, kriminality, bez hladu a nemocí. Svě kázání potvrzoval mocnými skutky, uzdravoval nemocné, vracel zrak slepcům a chůzi chromým, křísil mrtvé, proměnil vodu ve víno, nasýtil několika chleby a rybami tisíce hladových lidí, chodil po vodě jako po zemi, napomenul bouři a ona ustala. Jeho skutky měly jednu společnou vlastnost. Všechny zázraky, které Ježíš udělal, podporovali a zachraňovali život. Nejen ten dočasný krátký život, který žijeme. Ježíšovo kázání i skutky přinesly lidem, malým i velkým, naději, že Bůh má moc vzkřísit mrtvé, odpouštět hříchy a vrátit lidem možnost žít trvale bez umírání. Proto bylo Ježíšovo kázání tehdy tím velikým světlem, jež zazářilo v zemi hluboké tmy, kde lidé žili ve stínu smrti. Co se stalo, že dnes tolik lidí odmítá věřit Božímu a Ježíšovu slovu a skutkům? A proč je důležité, aby Bohu a jeho Synu uvěřili? Žijeme v přelomové době, v níž už nejde jen o lepší životní

1 Všechny citace, pokud nebude uvedeno jinak jsou ze studijního překladu Miloše Pavlíka (SPMP)

2 „Lid sedící v temnotě uviděl veliké světlo, a těm, kdo seděli v krajině a stínu smrti, těm světlo vzešlo.“ Mt 4,16;

Mt 4,16 lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.’ 17 Od té chvíle začal Ježíš kázat ... (Český studijní překlad)

úroveň. Po staletích, v nichž se zdálo, že všechno jde jako na počátku stvoření (2Pe 3,3-4³), přichází změna. Jako se změnil svět po obou světových válkách, stojíme opět na prahu dalších přelomových změn. Přichází poslední část Babylonské epochy. S ní přijde i šelma, která se nebude podobat ničemu z toho, co lidstvo zažilo (Da 7,7⁴). Vidíme-li Boží světlo v jeho slově, nezůstaneme lhostejní k osudu druhých lidí a budeme ho šířit dál. Nezůstávejme se slepými, ať s nimi nespádneme do jámy.

Slepý světlo nevidí.

Slepí lidé žijí ve fyzické tmě. Uvědomují si to, ale lidé, kteří sice vidí slunce a svět okolo sebe, ale nevnímají a nerozlišují fyzickou a duchovní stránku světa v němž žijí mnohdy ani netuší, že jim něco uniká. Že to, co vidí není pravé světlo, ale velká duchovní temnota. Kdo má materialistický postoj k životu je jednostranně omezen ve svém vnímání světa, života a hodnot s ním spojených. Takový člověk sice vnímá problémy, jež postihují lidi, možná i sám má nějaký vážný problém, ale nevidí skutečné příčiny a jejich původce, protože v jeho skutečnou existenci prostě nevěří. Neberou vážně Boží slovo, ani důkazy o existenci Boha i jeho odpůrce. Proto je svět v informační tmě, protože životně důležité informace, slovo života, lidé zavrhnou (Oz 4,6; Ř 1,19-22; J 14,17;15,18-19) ačkoliv by nemuseli. Duchovní podoba Božího stvoření je lidem přístupná. Můžeme ji vidět, když o Božím díle přemýšlíme (Ř 1,19-21⁵) a díky tomu máme šanci rozpoznat, co vede k životu. Ty neviditelné věci můžeme „vidět“ jen myslí a srdcem, nikoliv očima. Kdo vidí jen to, na co si může sáhnout, (apoštol „pochybující“ Tomáš) ať si uvědomí, kolik je věcí, o nichž je přesvědčený, že existují a nemůže si na

3 „*vědouce nejprve toto: že na konci dní s posměchem přijdou posměvači, ubírající se podle svých vlastních choutek a říkající: Kde je ten příslib jeho příchodu? Vždyť od té doby, co zesnuli otcové, přetrvávají všechny věci tak, od počátku stvoření.*“

4 „*Po tomto jsem ve viděních noci uviděl, že hle, čtvrté zvíře, děsivé a hrozné a nadmíru silné, jež mělo preveliké zuby ze železa a požíralo a drtilo a zbytek svýma nohama rozdupávalo; a to se lišilo ode všech zvířat, jež byla před ním, a mělo deset rohů.*“

5 „*Protože to, co je o Bohu poznatelné, je mezi nimi zjevné, neboť jim to Bůh zjevil, - od stvoření světa se přece zřetelně vidí, jsouce podle učiněných věcí chápány myslí, jeho věci neviditelné: jeho navždy trvajících moc i Božskost; a to je činí neomluvitelnými. Protože, poznavše Boha, ho jako Boha neoslavili, aniž mu poděkovali, nýbrž v svých myšlenkách propadli nicotnosti a jejich nechápavé srdce bylo zatemněno;*“

ně sáhnout. Například elektřina, vítr nebo informace. Světlem je životodárné Boží slovo, jež nepřetržitě svítí a tma ho nepohltila. Boží slovo ukazuje, že celý náš pomíjivý život je o rozhodování mezi dobrem a zlem. Abychom pochopili, co to znamená, musíme jít na počátek událostí, které přivedly svět do dnešního stavu.

Rozcestník v zahradě

O zahradě víme, že „... Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a umístil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal ze země vyrůst veškerému stromoví žádoucímu na pohled a dobrému k jídlu, stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobrého a zlého. ... Hospodin Bůh vzal člověka a umístil ho v zahradě v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromoví zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.“ (Gen 2,8-9; 15-17)

Zahrada byla vytvořená pro člověka, byla jeho domovem. Bůh ji vytvořil tak, aby v ní měl člověk dostatek potravy, nemusel pracovat v potu tváře, aby neměl žádné existenční problémy ani nebyl v ohrožení života. Měl ji obdělávat a střežit a pravděpodobně i rozšiřovat, až by se začal množit. Člověk měl jen jediný zákaz (žádné stovky zákazů, příkazů a omezení jako v dnešních zákonících). Uprostřed zahrady byl výjimečný strom života. A s ním byl v zahradě i strom poznání dobrého a zlého. Adam i jeho žena měli oba stromy před sebou a věděli, že jíst ze stromu poznání znamená smrt. Ze stromu života mohli jíst bez omezení. Přesto je to ani nenapadlo. Mohli poznávat svět, do něhož je Bůh postavil, aby časem pochopili význam stromu života. A postupně by zjistili, proč jim Bůh zakázal jíst plody ze stromu poznání. Je zřejmé, že Bůh musel mít vážný důvod, aby strom poznání do zahrady umístil, i když byl pro člověka nebezpečný. Bůh věděl, že člověka stvořil dobře (Gen 1,31) takže by člověk sám od sebe zákaz neporušil. Člověk byl v ideálních podmínkách na cestě života, kterou dnes tak těžko hledáme (Mt 7,13-14) není vůbec snadné po ní jít. Oba stromy představovaly rozcestník dvou cest. Jíst ovoce ze stromu života

by znamenalo jít bezpečně a neomezeně dál po cestě života. Jíst ze stromu poznání dobrého a zlého znamenalo vydat se cestou na jejímž konci je smrt. Co to znamená, vidíme každý den.

Proč Bůh dal do zahrady před člověka rozcestník v podobě stromu života a stromu poznání? Chceme-li nalézt odpověď, musíme se zbavit představ o tom, že člověk byl stvořen dokonalý tak, že se dál nemusel vyvíjet a zlepšovat. Naopak, dnes už je jisté, že Bůh člověka záměrně stvořil k neustálému vyvíjení se od tělesného člověka⁶ k duchovnímu člověku (zasévá se tělo duševní „*psychikos*“, vstává tělo duchovní „*pneumatikos*“⁷) (1Kor 15,44). Tím, že Bůh řekl Adamovi, že je jen prach a v prach se obrátí, ukázal, že Adam se svou ženou byl teprve na začátku duchovního vývoje a Božím obrazem se měl Adam a jeho potomci teprve stát. Přítomnost stromu života v zahradě svědčí i o tom, že člověk neměl věčný život jistý, dokud si neuvědomí jeho cenu a vědomě by z plodů stromu života nepojedl.

Když Bůh lidem řekl: „... *Plodte a množte se a naplňujte zem ...*“ (Gen 1,28), nejde jen o množení se, ale hebrejské slovo *p-r-h* (*parah*) může znamenat plodit ve smyslu *přinášet ovoce*, jako výsledky své práce.

„Tak rodí každý dobrý strom hodnotné ovoce, bezcenný strom však rodí ovoce špatné. Dobrý strom nemůže rodit špatného ovoce ani bezcenný strom rodit ovoce hodnotného. Každý strom, nerodící hodnotného ovoce, se vytíná a hází do ohně.“ (Mt 7,17-19)

Co znamená přinášet dobré ovoce? Na tuto otázku nám dá odpověď Deuteronomium (5M 30,15). V něm Bůh Izraelitům říká: „*Viz, dnes jsem předložil tvé tváři život a dobro i smrt a zlo, ...*“. Z toho plyne, že dobré ovoce podporuje život, zlé ovoce vede ke smrti. [Člověk byl stvořený pro život](#), což mimo jiné znamená, že měl přinášet dobré ovoce jako Bůh, když tvořil. Svým dalším vývojem během života bez umírání, podle Božího plánu, by pečoval o život na zemi. Dospěl by přirozenou cestou

6 ψυχικός, ή, όν [*psychikos*] duševní, neduchovní, (jen) přirozený

7 πνευματικός, ή, όν [*pneumatikos*] duchovní || τὰ πνευματικά duchovní dary / věci / síly

k poznání, že dobro je všechno, co podporuje život a zlo je všechno, co v konečném důsledku vede ke smrti. Aniž by to lidé tušili, i dnes se mají možnost rozhodovat mezi trvalým životem a smrtí. Duchovní tma způsobila, že mnoho lidí zbytečně rezignovalo a zavrhl Boží naději na trvalý život nebo uvěřili učením o reinkarnaci, o koloběhu mnoha životů, kdy konec jednoho života znamená přechod do jiného života nebo existence. Tyto nauky popírají Boží spravedlnost a způsob záchrany i pro ty, co usnuli ve smrti. Tací lidé jsou jakoby omotaní pavučinou líbivých, ale zlých idejí a sil, které nakonec přivádějí člověka ke smrti. Zachránit je může světlo vedoucí k životu.

Hadova lež a vzbuzení žádosti

„A had k ženě řekl: Vůbec nemusíte umřít, protože Bůh ví, že v den vašeho pojedení z něho - tu budou vaše oči otevřeny, i budete jako Bůh, znajíce dobro a zlo. Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla.“ (Gen 3,4-6)

Had ženu důkladně oklamal (1Tim 2,14), protože v ženě vzbudil dojem, že Bůh brání jí a Adamovi být moudří jako bohové tím, že jim zakázal jíst ze stromu poznání dobrého a zlého. Což byla velká lež, protože Bůh stvořil člověka k obrazu Božímu (Gen 1,26-27). Člověk měl být Božím obrazem, a protože Bůh je Duch, člověk měl získat jeho duchovní vlastnosti, včetně moudrosti a poznání dobrého a zlého. Ale k nim měl teprve dospět. Strom poznání nejspíš sloužil jako test věrnosti a poslušnosti svému Stvořiteli ale i k tomu, aby upozornil člověka na existenci dobra a zla. Bůh člověku nic netajil, ale udělal vše proto, aby člověk mohl sám objevovat a poznávat Boží stvoření a přirozený Boží řád. Strom poznání mohl být v zahradě i z dalších důvodů, protože člověk byl a stále je součástí všeho Božího stvoření i v nebi, a proto je v pozornosti andělů, jak o tom píše apoštol Pavel (1Kor 4,9; 11,10; Kol 1,20). Had nepřímo obvinil Boha ze špatné práce. Nejvyšší princip Božího přirozeného řádu je podpora života. Had udělal přesný opak a svedl lidi z cesty života na cestu smrti.

Způsob, jakým had oklamal ženu, je největším varováním pro nás všechny. On nejenže lhal o Božích úmyslech, ale zároveň vzbudil v ženě ŽÁDOST po zakázaném ovoci⁸, které slibovalo poznání dobra a zla. Udělal to tak, že v ní vzbudil dojem, že přijde o něco velmi důležitého (moudrost), když nepojí ze zakázaných plodů. Žena viděla, že ovoce je lákavé na pohled (Gen 3,6). Tento způsob svádění lidí používá Boží odpůrce skrze své služebníky celé věky. Historie je plná příkladů, kdy jsou odkrývané pozůstatky civilizací, jež měli na začátku nebyvalý rozvoj a neobvyklé znalosti, jež lidé dostávali nejspíš prostřednictvím andělů, aby se poměrně rychle ty civilizace rozpadly, zanikly. Znalosti, které vypadaly velmi užitečně, lákavě a poskytovaly příjemcům na první pohled jen prospěch, se ukázaly být léčkou, jež vedla k jejich zániku. Důsledkem hadovy lži byl zlý vývoj člověka hned od porušení Božího zákazu. „*A Hospodin pozoroval, že se zloba lidstva na zemi rozmnožila a že každá představa myšlenek jeho srdce každý den byla veskrze zlá;*“ (Gen 6,5). Lest a klam jsou na začátku cesty vedoucí člověka do tmy na jejímž konci je smrt. Stejný scénář můžeme vidět i dnes. Člověk zaslepený novými a novými objevy a vynálezy nevidí, že žádný z nich nepřináší jen dobro a užitek neboli lepší život pro všechny, ale naopak zvyšují větší hrozbu ničivé války nebo zneužití k zotročování, neodstranily hlad ani nemoci (některé byly téměř potlačeny, jiné nové nebezpečné nemoci se objevily), ani nespravedlnost. A tak je to se všemi poznatky, jež člověk získal. Místo aby objevy a vynálezy vedly k lepšímu životu všech, stávají se naopak ještě mocnějšími nástroji zla, zneužívané mocnými tohoto světa k ovládnutí zbytku lidstva způsobem, jenž vede ke smrti bez naděje na vzkříšení a k totalitě, jakou lidstvo dosud nepoznalo.

Za vším je spor v nebi

Jistě tě napadne otázka, proč to had udělal? Do hlavy mu nevidíme, ale jsou v Bibli texty, které nám mohou napovědět. V Jobovi se v prvních dvou kapitolách dozvíme, že Boží odpůrce

⁸ „*„A žena shledala, že ten strom je dobrý k poskytování potravy a že on je tužbou očím, a že ten strom je žádoucí k dodání chápavosti, i vzala z jeho ovoce a pojedla a dala spolu i svému muži, i pojedl,“ Gn 3,6;*“

Satan zpochybnil Stvořitelovo hodnocení Joba (Job 1,7-12; 2,3-6). Obě kapitoly popisují spor, v němž Satan neustále zpochybňuje Jobovu ryzost, čímž napadl kvalitu Božího stvoření. Nevíme sice, kdy spor v nebi začal, ale hadovo svedení Adamovo ženy už bylo jeho důsledkem. Bůh věděl, že Satanovi jde ve skutečnosti o moc, aby se vyrovnal Nejvyššímu (Iz 14,13-14⁹), nakonec však skončí v nejhlubším podsvětí. Od něj vychází veškeré zlo na celou obydlenou zemi (Zj 12, 9 - *byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Dábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.*).

Had, Drak, Satan a Dábel v jedné osobě vede skrze své otroky lidstvo k zániku. Je těžké tomu uvěřit, ale vývoj vede k zotročení lidstva pod vládu jeho člověka bezzákonosti¹⁰. Kdo to nevidí je jako žába, která ani neví, že už plave v horké vodě. Až si toho všimne bude už pozdě.

Úsilí v nebi o záchranu každého člověka

„Tak, pravím vám, nastává před Božími anděly radost nad jedním kajícím hříšníkem.“ (L 15,10; 1Kor 4,9)

Pro člověka s materialistickým myšlením je asi těžké si představit, že děje vnímatelné našimi smysly jsou jen viditelnou špičkou ledovce, jehož nejdůležitější část je skryta naším tělesným smyslům. Přitom ateismus a materialismus jsou jen výplody ducha, který svět drží v informační temnotě, aby co nejméně lidí chtělo číst a uvěřit slovům života v Bibli. Hlavně, co nejdále od životodárných informací. Aby si lidé neuvědomili, že o každého člověka je v nebi zájem. Boží andělé se radují nad každým kajícím se člověkem, neboť má naději na záchranu a věčný život. Protože lidem pokorným před Bohem bude

9 *„A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. Jenže jsi svržen do podsvětí, do největších hlubin jámy.“* Iz 14,13-14;

10 *„Nechť vás nikdo žádným způsobem nepodvede, protože se tak nestane, leč až prve přijde odpadnutí a ukáže se člověk hříchu, syn záhuby, jenž se staví na odpor a nadmíru se vyvyšuje proti všemu, čemu se říká Bůh nebo předmět uctívání, takže sám usedne do Božího chrámu, vystavuje sám sebe, že je Bůh.“* 2Tes 2,3-4;

odpuštěno¹¹. Nepokorní lidé mají srdce a čelo jako kámen a nedají se po dobrém přesvědčit o tom, že Stvořitel má právo vládnout svému stvoření. Jiné nebeské autority naopak pomáhají Božímu odpůrci klamat lidi a svádět je¹², aby nepřijali Boží životodárné slovo a odmítali Boží nabídku záchrany. Nevidíme, jak se v nebi náš Pán za nás přimlouvá, protože Satan žaluje dnem i nocí na ty, kteří slouží Bohu (Zj 12,10). Duch odporu, jenž vede celý svět ke vzpouře proti Bohu, sílí. Jak se podaří strhnout většinu lidstva ke vzpouře proti Bohu? Pavel ve druhém dopisu Tesalonickým píše: „... ano, tajemství bezzákonnosti již svou činnost vyvíjí, jen je tu ten, jenž teď zdržuje, než odejde, a tehdy se ukáže ten bezzákonný člověk, jehož Pán Ježíš zničí dechem svých úst a s nímž skoncuje objevením svého příchodu; jehož příchod je podle působení Satanova ve vší moci a znameních a zázracích lži a ve všem klamu nespravedlivosti pro ty, kdo hynou, za to, že nepřijali lásku pravdy k tomu, by byli zachráněni,“ (2Tes 2,7-10).

Světlo svítí ve tmě

Světlo existuje déle než člověk, ale stejně jako slepec nevidí světlo dne, ani duchovní slepci nevidí věci neviditelné naším očím. Bůh chce, aby si duchovní slepotu lidé uvědomili, aby začali hledat původce světla života Stvořitele Boha a jeho životodárné slovo.

*„Protože to, co je o Bohu poznatelné, je mezi nimi zjevné, neboť jim to Bůh zjevil, - od stvoření světa se přece zřetelně vidí, jsouce podle učiněných věcí chápány myslí, jeho věci neviditelné: jeho navždy trvající moc i Božskost; a to je činí neomluvitelnými. Protože, poznavše Boha, ho jako Boha neoslavili, aniž mu poděkovali, nýbrž v svých myšlenkách propadli nicotnosti a **jejich nechápavé srdce bylo zatemněno;**“ (Ř 1,18-21)*

11 „Posměvačům se posmívá, ale pokorným dává milost.“ Př 3,34; „Ale pokorní obdrží zemi a budou si užívat množství pokoje.“ Žalm 37,11;

12 „Vždyť náš boj není vůči krvi a masu, nýbrž vůči knížectvím, vůči vrchnostem, vůči světovládcům této tmy, vůči duchovním mocnostem zla v nebeských místech.“ Ef 6,12;

Všimněme si, že apoštol mluví o věcech neviditelných, které jsou nám přístupné, jsou-li chápané myslí, nikoliv očima. Zná to každý, kdo tvoří nebo objevuje něco nového. Napřed to vidí ve své hlavě a až potom to vytvoří nebo popíše, aby to, co vidí jen on(a) svým vnitřním zrakem, mohli spatřit i ostatní. Takže světlo neviditelné naším očím je všude s námi současně s neviditelnou tmou a mi se potřebujeme naučit vidět obojí a rozlišovat, co je světlo a co je tma. Právě světlo života je v informaci, s níž pracuje naše mysl a ve skutku lásky projevené Božím synem, jenž se za nás dobrovolně vydal, aby svým životem zaplatil za naše životy. Kdo mu věří, bude zachráněn, a i kdyby zemřel, bude žít (J 11,25)

Slova života

„Co oživuje, je Duch, maso není nic platno; výroky, jež jsem k vám promluvil já, duch jsou, a jsou život,“ (J 6,63)

Co bychom mohli čekat od Božího slova, které nás má vést k záchraně a k věčnému životu? Ježíšova slova, která řekl svým učedníkům, přesně ukazují cestu. Nikoliv ve fyzickém zajištění tělesné nesmrtnosti. O to se snaží synové toho Zlého [financováním vědeckého výzkumu](#) lidské DNA a genů. Tam oni vidí cestu k nesmrtnosti. Ježíš / Ješua naopak říká, že jsou to jeho slova, která znamenají život. Slova jsou informace a Ježíšova slova jsou informace o cestě k životu skrze víru. Pro tělesně smýšlejícího člověka je nemožné to pochopit: *„My však jsme dostali ne ducha světa, nýbrž Ducha, jenž je z Boha, abychom znali ty věci, jež nám od Boha byly uštědřeny, o nichž i mluvíme ne slovy naučenými lidskou moudrostí, nýbrž slovy naučenými Duchem, duchovní věci sdělující duchovními prostředky. Přirozený člověk však věcí Božího Ducha nepřijímá, neboť jsou mu pošetilostí, a nemůže jich poznat, protože se musejí chápat duchovně, ... “ (1Kor 2,12-14).*

Co nám Ježíš radí? *„Nestrádejte pro sebe pokladů na zemi, kde ničí mol a rez a kde prokopávají a kradou krádcové, nýbrž pro sebe strádejte poklady v nebi, kde ani mol ani rez není a kde krádcové neprokopávají, aniž kradou“ (Mt 19,20.).* Nejde o to, abychom se měli co nejlépe v tomto životě, ale abychom jednali

dobře a šířili světlo života (Mt 6,14-16¹³), který lze trvale získat jen od jeho původce. Apoštol Pavel nám radí: „*Toto tedy pravím a osvědčuji v Pánu, že již nemáte chodit podle toho, jak chodí i [ostatní] národy v nicotnosti své mysli, jsouce zatemnění v rozumu, odcizení Božímu životu následkem neznalosti, jež v nich je, následkem zatvrzelosti jejich srdce;*“ (Ef 4,17-18)

Slova o záchraně skrze víru v Ježíše Krista, jeho oběť jež nás vykupuje ze soudu jsou základem velkého světla, které přišlo na svět před dvěma tisíci lety. Na tom se nic nezměnilo. Dnes přibylo poznání z prorockého slova. Přibylo poznání Boha a jeho Syna, jeho spravedlnosti a lásky. To je světlo života, které tma dodnes nepohltila.

Světlo života bude sílit, až přijde Den

Můžeme očekávat, že Bůh varuje v pravou chvíli křesťanské národy a zbytek světa (například [Jezdec na bílém koni](#)), před hněvem Božím a Beránkovým. Až pak nastanou pohromy ostatních pečetí. Velké množství lidí pozná, že je Bůh varoval včas prostřednictvím jeho a Kristových služebníků. To bude zároveň důkaz, že náš Pán je s námi po všechny dny, až do konce tohoto věku. I díky tomu se naplní proroctví Izajáše 2,2; „**A v posledku dní se stane: Hora domu Hospodinova bude upevněná jako hlava hor, jež se tyčí zprostřed pahrbků, a všechny národy se k ní nahrnou**“. Co znamená v posledku dní? Některé překlady tento text překládají „*v posledních dnech*“, a znamená to v posledních dnech našeho věku. Nikoliv až po jeho zániku, ale už během existence tohoto věku [tu bude fyzicky existující místo, kde se bude shromažďovat Boží lid](#) utíkající před zlobou poslední šelmy. To nenastane v jednom okamžiku. Vznik fyzického Božího království bude probíhat zpočátku nenápadně. Jak se to může stát? Naznačuje to Ježíšovo podobenství o Božím království, které je jako hořčičné semeno ukazuje, že na začátku bude Boží království nepatrné (Mt 13,31-32; Zach 4,10) i prorok Zachariáš.

13 „Světlo světa jste vy; město ležící na vrchu hory se nemůže skrýt, [15](#)aniž zapalují lampu a postavují ji pod modius, nýbrž na svícen, i svítí všem, kteří jsou v domě. [16](#)Tak nechť se rozsvítí vaše světlo před lidmi, ať uvidí vaše dobré činy a oslavují vašeho Otce, jenž je v nebesích.“

Bůh nám svým prorockým slovem pomáhá, abychom rozpoznali světlo od tmy a nenechali se oklamat otroky toho Zlého, kteří zaměňují světlo za tmu a tmu za světlo. I pro ně je v Božím slovu varování (Iz 5,20-24¹⁴), aby těch zlých věcí zanechali.

Na konci je jen světlo

„I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed náměstí toho města, z obou stran řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce; každý měsíc vydává své ovoce a listí toho stromu slouží k léčení národů. Nic prokletého již nebude. ... Noci již nebude ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce: Pán Bůh je bude osvětlovat a budou kralovat na věky věků.“ (Zj 22,1-5)

Na začátku, když Bůh stvořil nebe a zemi, byla na zemi jen tma a Duch Boží (*ruach*=vítr, duch) se vznášel nad vodami. Proto první, co Bůh učinil bylo světlo, protože světlo je nepostradatelné pro život. Bůh viděl, že je světlo dobré právě proto, že podporuje život. Bez něho by život na zemi nebyl. To samé platí i pro duchovní světlo, které sice nevidíme očima, ale můžeme jej vidět myslí a srdcem. Matouš (6,22-23) cituje Ježíšova slova o světle, které je v nás: *„Lampou těla je oko. Je-li tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla. Ale je-li tvé oko špatné, celé tvé tělo bude temné. Je-li tedy i světlo v tobě tmou, jak velká je pak temnota!“* Co znamená „čisté oko“? Oko je branou do duše člověka. Čisté oko má ten, kdo má na mysli dobro všech. Dobro je vše, co podporuje život. Například šíření evangelia a konání dobrých skutků, kvůli nimž by lidé vzdali čest Bohu a Ježíši Kristu (Mt 5,14-16). To je v našich silách.

Zatím jsme taková malá světýlka, svíčky, které ovšem září tím více, čím větší je tma. A největší tma bývá před rozbřeskem. Světlem je i pochopení, že synové toho Zlého připravují svět na

14 *„Běda těm, kdo zlu říkají dobro a dobru zlo, kdo pokládají temnotu za světlo a světlo za temnotu, kdo pokládají hořké za sladké a sladké za hořké. Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a před sebou samými rozumní! Běda hrdinům v pití vína a mužům udatným v řezání piva, těm, kdo kvůli daru ospravedlňují ničemu a spravedlivým jejich spravedlnost upírají! Proto jako jazyk ohně požírá strniště a suchá tráva v plameni klesne, tak jejich kořen shnije a jejich květ odlétne jako prach, protože pohrdli zákonem Hospodina zástupů a řeč Svatého Izraele znevážili.“ Iz 5,20-24;*

jeho závěrečnou podobu. Bůh připravuje záchranu pro své vyvolené (Mt 24,20-22). Objeví se šelma, jaká se nebude podobat ničemu, co lidstvo zažilo. Bůh vybaví své vyvolené svou pečetí neboli Svatým Duchem (na začátku bude vybráno symbolicky 144 000 vyvolených) v plnosti a k nim se budou přidávat postupně další. Část křesťanů odpadne od živého Boha. Veškeré trápení ukončí svým příchodem Ježíš Kristus (2Te 2,8; Da 2,44-45). Budme trpěliví a vytrvalí. Poznání bude přibývat a Boží a Kristova láska se v nás bude rozhojňovat. Kristus je s námi po všechny časy, až do konce tohoto věku. Nakonec převládne světlo života nad tmou a smrtí, až tmy ani smrti již nebude.